

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 167/2565

พนักงานอัยการจังหวัดโจทก์ นาย ก.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 277, ป.อ. มาตรา 283 ทวิ, ป.อ. มาตรา 317, ป.อ. มาตรา 76, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยรับผู้เสียหายที่ 1 มาที่บ้านของจำเลยเมื่อวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2562 เวลา 19 นาฬิกา แล้วกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 แม้เวลา 24 นาฬิกา ผู้เสียหายที่ 1 ออกไปค้างคืนที่บ้านของ น. แต่กลับมากลับมาที่บ้านของจำเลยอีกในวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2562 เวลา 6 นาฬิกา แล้วจำเลยกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 อีก อันเป็นการกระทำโดยมีเจตนาเพื่อการอนาจารเช่นเดิม จนเวลา 13 นาฬิกา จำเลยจึงพาผู้เสียหายที่ 1 ไปส่งที่บ้านของ ส. โดยตั้งแต่จำเลยรับผู้เสียหายที่ 1 มาจนพากลับไปส่งดังกล่าว ผู้เสียหายที่ 1 ยังไม่ได้กลับบ้านไปหาผู้เสียหายที่ 2 การที่จำเลยชักชวนผู้เสียหายที่ 1 กลับมาที่บ้านของจำเลยในวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2562 จึงไม่เป็นการพรากผู้เสียหายที่ 1 ไปเสียจากการดูแลของผู้เสียหายที่ 2 อีกเป็นครั้งที่สอง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 277, 283 ทวิ, 317 จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคหนึ่ง (เดิม), 283 ทวิ วรรคสอง, 317 วรรคสาม การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 กระทำความผิดจำเลยมีอายุ 18 ปีเศษ เห็นสมควรลดมาตราส่วนโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 76 ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีและฐานพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดแต่เพียงบทเดียวตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 รวม 2 กระทง จำคุกกระทงละ 2 ปี 8 เดือน และปรับกระทงละ 53,333.33 บาท ฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร จำคุก 3 ปี 4 เดือน และปรับ 66,666.66 บาท จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี คงจำคุกกระทงละ 1 ปี 4 เดือน และปรับกระทงละ 26,666.66 บาท รวม 2 กระทง ฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร คงจำคุก 1 ปี 8 เดือน และปรับ 33,333.33 บาท รวมจำคุก 3 ปี 16 เดือน และปรับ 86,666.65 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี คำนวณความประพฤติของจำเลยไว้มีกำหนด 1 ปี โดยให้จำเลยไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ 4 ครั้ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษายืน โจทก์ฎีกา โดยอัยการสูงสุดรับรองให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติว่า ผู้เสียหายที่ 1 เป็นบุตรของผู้เสียหายที่ 2 เกิดเมื่อวันที่ 3 กันยายน 2547 ขณะเกิดเหตุอายุ 14 ปีเศษ เมื่อวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2562

เวลาประมาณ 19 นาฬิกา ขณะผู้เสียหายที่ 1 อยู่ที่บ้านของนางสาว อ. เพื่อนของผู้เสียหายที่ 1 จำเลยมารับผู้เสียหายที่ 1 และพาไปบ้านของจำเลย แล้วจำเลยกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 ต่อมา เวลาประมาณ 24 นาฬิกา ผู้เสียหายที่ 1 ให้นาย น. มารับที่บ้านของจำเลยแล้วพากันไปที่บ้านของ นาย น. จนถึงวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2562 เวลาประมาณ 6 นาฬิกา จำเลยโทรศัพท์มาชักชวนให้ผู้เสียหายที่ 1 กลับมาหาจำเลย ผู้เสียหายที่ 1 ให้นาย น. มาส่งที่บ้านของจำเลย แล้วจำเลย กระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 จนเวลาประมาณ 13 นาฬิกา จึงพาผู้เสียหายที่ 1 มาส่งที่บ้านของ นางสาว ส. เพื่อนของผู้เสียหายที่ 1 อีกคนหนึ่ง สำหรับความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ไปเพื่อการอนาจารที่จำเลยกระทำความผิด เมื่อวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2562 ฐานกระทำชำเราเด็กอายุ ยังไม่เกินสิบห้าปี และฐานพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยกระทำความผิดตามฟ้อง คู่ความไม่อุทธรณ์ คดีจึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น คง มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า การกระทำของจำเลยในวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2562 เป็น ความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจารอีกกระทงหนึ่งตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่า ตั้งแต่จำเลยรับผู้เสียหายที่ 1 มาที่บ้านของจำเลยเมื่อวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2562 เวลาประมาณ 19 นาฬิกา แล้วกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 นั้น แม้เวลาประมาณ 24 นาฬิกา ผู้เสียหายที่ 1 ได้ไปค้างคืนที่บ้านของนาย น. แต่ก็กลับมาที่บ้านของจำเลยอีกในวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2562 เวลาประมาณ 6 นาฬิกา แล้วจำเลยกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 อีก อันเป็น การกระทำโดยมีเจตนาเพื่อการอนาจารเช่นเดิมจนเวลาประมาณ 13 นาฬิกา จำเลยจึงพา ผู้เสียหายที่ 1 ไปส่งที่บ้านของนางสาว ส. โดยตั้งแต่จำเลยรับผู้เสียหายที่ 1 มาจนพากลับไปส่ง ดังกล่าว ผู้เสียหายที่ 1 ยังไม่ได้กลับบ้านไปหาผู้เสียหายที่ 2 เลย การกระทำของจำเลยที่ชักชวน ผู้เสียหายที่ 1 กลับมาที่บ้านของจำเลยในวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2562 จึงไม่เป็นการพรากผู้เสียหายที่ 1 ไปเสียจากการดูแลของผู้เสียหายที่ 2 อีกเป็นครั้งที่สอง จำเลยจึงไม่มีความผิดฐานพรากเด็กอายุ ยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจารอีกกระทงหนึ่งตามฟ้อง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษายกฟ้อง จำเลยในความผิดฐานดังกล่าวมานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยในผลฎีกาโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

สิริกานต์ มีจุล · วิชัย ช่างหัวหน้า · ประชา งามล้ำวง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/167/2565>